

Забони
тоҷикӣ

اللغة
الطاجيكية

Мавсимҳои ибодат, Ошӯро ва қурбонӣ

المواسم التعبدية
وعاشوراء والأضحية

Маҷмӯаи лавҳаҳои таълимӣ

Моҳҳои
ҳиҷрӣ

Рӯзҳои
фазилятнок

Ошӯро

Зулҳиҷда

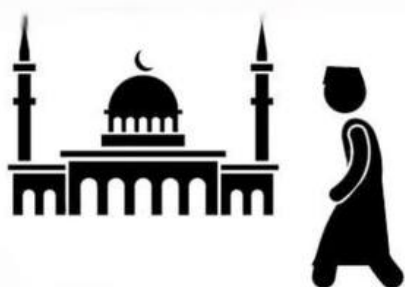

Қурбонӣ

Аз маводи илмӣ
Шайх доктор Ҳайсам Сарҳон

Беҳтарин амалҳо дар дах рӯзи аввали моҳи Зилҳиҷҷа

Обод кардани
масҷидҳо

Тиловати
Қуръон

Қурбонӣ
кардан

Бисёр зикр
кардан

Рӯза
гирифтан

Хондани намози
тахҷҷуд

Ҳаҷ барои
касоне, ки
тавоноӣ
доранд

Бисёр намоз
хондан

Садақа
додан

MAHAD SUNNAH.COM

Расулуллоҳ (саллаллоҳу алайҳи ва саллам)
даҳ сол дар Мадина зиндагӣ карданд ва дар
ин муддат ҳар сол қурбонӣ мекарданд.

Сунани Тирмизӣ (1507), Аҳмад (4955))

Фоидаҳои ҳадис

1. Машрӯияти қурбонӣ.

2. Таъкид бар суннати қурбонӣ.

3. Давомати Паёмбар (с) бар амали солеҳ.

4. Иқтидо ба Паёмбар (с) дар ибодатҳо.

5. Зинда нигоҳ доштани шаоирӣ Исломи.

6. Расидагӣ ба ниёзмандон аз тариқи қурбонӣ.

7. Қурбонӣ махсуси ҳоҷиён нест.

Тақво пеша кардан ва зиёд дуо кардан: чуноне, ки Юсуф عليه السلام дуо мекард: (ва агар макри ин занонро аз ман на- гардонӣ, ба онҳо майл мекунам)	Ба ёд доштани ин қоидае, ки агар банда аз барои Аллоҳ маъсиятеро тарк кунад Аллоҳ ўро ҷойгузин мекунад: Паёмбар ﷺ меғӯяд: бидон, ҳар чизе ки барои Аллоҳ тарк кунӣ, Аллоҳ бар ивази он, беҳтарин хоҳанд дод.	Тарк кардани суханоне, ки шаҳватро ҳаракат диҳад, ва ҳамчунин поксозии маҷолис аз гуфтор ва аъмоли нописанд .	Нияти ҷиддӣ барои фурсати издивоҷ агар қудрати он собит шавад. Ва агар натаво- -нист рӯза бигирад.	Кам кардани хӯроку ошоми- -дан: чаро ки сабаби заъиф шудани шаҳвати ҷинси мешавад.	Чашм пӯшидан ва дурӣ аз маконҳое, ки занон ҳузур дошта бошанд. Монанди бозор. Ва дур шудан аз ҷойҳое, ки сабаби хилват шудан бо занон шавад.	Тавсия ба занон, ки ҳиҷобро риъоят кунанд. Ва хилват накардан бо онҳо ва даст надодан бо онҳо ва ё омезиш дар байни онҳо.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)

АЗ БЕҲТАРИН РОҲҶОЕ, КИ БАР МУСАЛМОН КЎМАК МЕКУНАД ТО АЗ ЗИНО ВА ШАҲВАТРОНИЮ ГУНОҲ ДАР ИСЛОМ ИҶТИНОБ КУНАД.

(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)
Хондани сураи Юсуф ва ё достони он ва тадаббқу тафаккур дар маънои ин сура ва ҳаминтавр бақияи сураҳои қуръонӣ Ва зинда гиномаи Салафи Солеҳ	Дӯсти бо ашхоси Солеҳе, ки амри ба маъруф ва наҳӣи аз Мункар кунанд. Ва худдорӣ аз дӯстони ғофиле, ки ба корҳои зишт даъват мекунанд.	Ва ёд доштани ин қоидае, ки (чизе додӣ, онро мегири) яъне зино кардан қарз аст, ки бояд онро бипардозӣ.	Бояд нафси худро ба як чизи фоиданок машғул кард ва аз роҳатӣ дӯрӣ кард, чаро ки роҳатию оромӣ аз ҳад туро кушанда аст: ҳамоно роҳатӣ сабаби омезиши бо нафси аммора ва шайтон мешавад.	Дурӣ аз иброзе, ки шаҳватро ба ҳаракату фасод бирасад. Аз он ҷумла телефони мобилӣ ва барномаву саҳифаи дохили он.	Гузоштани компютер ва телефони мобилӣ дар ҷое, ки барои дигарон қобили дидан бошад. Чаро ки инсон ҳамон тавр ки ишора шуд, дар халват сусту заъиф мешавад.	Таъкид кардан бар ибодат наҳӣи аз мункар, ҳатто агар дар ҳадди камтарин дараҷаи он бошад, ки он ҳам инкор сабаби қалб аст, чаро ки қалбро зинда мекунад ва онро ба неки рағбат медихад.

شهر المحرم МОҲИ МУҲАРРАМ

Моҳи Муҳаррам моҳи Аллоҳ аст, ки он аввалин моҳи солшумории ҳиҷрӣ мебошад. Ин моҳ яке аз чаҳор моҳи ҳаром аст, ки Аллоҳ онро дар Қуръон чунин зикр кардааст: “Ба дурустӣ, шумораи моҳҳо наздики Аллоҳ дар китоби Аллоҳ, аз рӯзе, ки осмонҳову заминро офарид, дувоздаҳ моҳ аст. Аз он ҷумла чаҳор моҳи ҳаром аст. Ин аст дини дуруст. Пас, дар он чаҳор моҳ ба нафси худ ситам макунед. Ва бо ҳамаи мушрикони ҷанг кунед, чуноне ки онҳо бо ҳамаи шумо ҷанг мекунанд. Ва бидонед, ки Аллоҳ бо парҳезгорон аст”. Тавба:36. Ва он моҳҳо моҳи Зулқаъда, Зулҳиҷа, Муҳаррам ва Раҷаб аст. Ва ҳамчуноне, ки онро ба мо Паёмбар ﷺ баён карданд. Ва аз бузургӣ ва шарафи ин моҳ ин аст, ки ин моҳро Паёмбар ﷺ ба номи Аллоҳ изофа карданд. Моҳи Аллоҳ номидан аз рӯйи бузург доштани ин моҳ буд. Аз Абуҳурайра разияллоҳу анҳу ривоят аст, ки Паёмбар ﷺ фармуданд: “Афзалтарин рӯза баъди рӯзаи моҳи Рамазон, рӯзаи моҳи Муҳаррам аст. Ва афзалтарин намоз баъди намозҳои фарзӣ, намози шаб аст”. Муслим. Дар ин моҳ ба якдигар зулм накарданро таъкид карданд, ки зулм дар дигар моҳҳои сол низ ҳаром аст. Ҳамчуноне, ки Аллоҳ таъоло фармуд: “Пас дар он чаҳор моҳ бар худ зулм накунад”. Сураи Тавба. Модоме, ки зулм кардан дар ҳама вақту замон ҳаром аст. Дар тафсири ин оят Ибни Аббос разияллоҳу анҳумо мегӯяд: (Дар ҳама вақт ва хоссатан дар ин чаҳор моҳи ҳаром, ки ҳурмати он хеле бузург аст, гуноҳон низ бузург гардида аҷру савоб ҳам бузург мешаванд. Ва рӯза доштан дар ин моҳ аз беҳтарин амалҳои нафлӣ аст).

عاشوراء

Рӯзи сешанбе, Ошуро
(даҳуми Муҳаррам) аст.

10-уми Муҳаррам 1446 ҳиҷрӣ.

16-уми Июли 2024 милодӣ.

Фазилати рӯза гирифтани
ин рӯз ин аст, ки гуноҳони
як соли гузашта бахшида
мешавад, ҳамон тавре
ки дар саҳеҳ Муслим
омадааст. Ва рӯза
гирифтани рӯзи даҳуми
моҳи Муҳаррам, ҳамроҳ
бо рӯзи нӯҳум (15-07-2024 М)
суннат аст.

ЁДОВАРИ!

Расулуллоҳ ﷺ фармуданд:

«إِذَا دَخَلْتَ الْعَشْرَ وَأَرَادَ أَحَدُكُمْ أَنْ يَضْحَى فَلَا يَمَسَّ مِنْ سَعَرِهِ وَبَشَرِهِ شَيْئًا»

"Агар даҳ рӯз (- моҳи Зулҳиҷча) ворид шуд ва яке аз шумо хост, ки қурбонӣ кунад, пас мӯй ва нохунҳояшро ниғаҳ дорад (кӯтоҳ накунад)". ривояти **Муслим**

Шаҳси қурбони кунанда бояд дар охирин шаби моҳи Зулқаъда худро пок карда бошад аз дур кардани ҳар мӯйи бадан ва нохунҳо, зеро дар даҳ рӯзи аввали моҳи зулҳиҷча барои ӯ дуруст нест чизе аз нохушу мӯй аз баданаш дур кунад!

خطوات عملية لحفظ القرآن

РОҲҶОИ АМАЛӢ БАРОИ ҲИФЗИ ҚУРӢОН

Ҳифз кардани Қуръон фазли бузург ва манзилати олий дорад. Касе ба он дараҷа намерасад, магар оне, ки Аллоҳ бар ӯ тавфиқ додааст. Вақтро ғанимат донистааст, то ба ин дараҷа майл пайдо кунад. Пас бидон, ки агар шахси муъмин Қуръонро комилан ва ё ҷузъе аз он ҳифз бикунад, ба мартабаи баланд бардошта шавад. Паёмбар ﷺ фармуданд: “Дар вақти дохил шудан ба бихишт ба ҳофизи Қуръон ва оне, ки ба он амал кардааст, гуфта мешавад: Қуръон бихон, боло бирав ва бо тадаббур ва бо таҷвид бихон. Чуноне, ки дар дунё бо тартил меҳондӣ. Дар ҳақиқат манзалати ту дар ҳадди охирин ояте аст, ки меҳонӣ”. Абудовуд. Роҳи осон барои ҳифзи Қуръон чунин аст:

1. Саъйи кӯшиш ва доштани мусҳафи хос.
2. Ихтиёри вақт ва макони муносиб.
3. Пеш аз ҳифз таҳорат доштан.
4. Хондани як рӯ аз Қуръон, ки он бо таҷвид бошад.
5. Пеш аз оғози ҳифз ҳамон саҳифаро чанд маротиба хондан.
6. Дар оғози ҳифз зеҳни худро фориф бикунад.
7. Аввалин ояти ҳамон саҳифаро то ҳифз шуданаш ба такрор бихонад ва пас ба ояти дуввум бигзарад.
8. Пайвастанӣ байни ду ояти карима бо дар ёд доштани аввали ҳар оят ва охири он ва ҳама аввали ояте, ки баъди он меояд.
9. Баъди ҳифз кардан боз онро на камтар аз даҳ маротиба такрор бикунад.
10. Дар намозҳои фарз ва суннат он оятҳое, ки имрӯз ҳифз карда буд, бихонад.

Паёмбар ﷺ фармуданд: “Ҳофизи Қуръон ба монанди шутури баста аст. Агар ба он аҳмият бидиҳад ва нигоҳ бикунад, он дар наздаш хоҳад монд ва агар нигоҳ накард, аз ӯ хоҳад рафт”. Бухорӣ.